

Kære alle.

Igennem et par år, har Rasmus og jeg talt om, at skrive julekort til familie og venner. Sidste år blev vi enige om, at i år ville vi starte. Da vi i mellemtiden er gået hen og er blevet en lille familie, synes vi nu, at det virkelig er på tide at få startet en sådan tradition! Som sagt så gjort: dette er altså 1. julepistel fra den lille familien Enemærke...

1997 startede med den for os meget glædelige nyhed, at vi ventede barn! Vi havde også besluttet os for at gifte os, og den planlagte dato i juli besluttede vi os for at bibeholde, selv om, jeg ville være 7 fulde måneder henne i graviditeten på det tidspunkt. Vores udgangspunkt blev, at festen måtte blive, hvad jeg kunne holde til.

Efter en hektisk eksamens-januar tog vi på bryllupsrejse på forskud - skiferie i Valloire med gammel sne og højt humør! Der var lige den detalje, at bussen kørte fra Musikhuset klokken 9⁴⁰, og at min matematikeksamen først var slut klokken 13⁰⁰. Det blev klaret med nerverne uden på tøjet, en VW Golf GTI venligst stillet til rådighed af Jens Madsen, Simon som frisk chauffør og Jette til at bestyre madpakkerne. Busjagten gik ind, og jeg kunne hoppe ind i den rigtige bus syd for Hamburg klokken ca. 15³⁰. Det blev en rigtig god bryllupsrejse!

Forårssemesteret var travlt for os begge. Rasmus arbejdede i laboratoriet på sine specialeforsøg, men resultaterne viste sig at komme langsommere end håbet på, så han er endnu ikke blevet cand. scient. (Men han er ikke løbet tør for SU, så der er tid at løbe på endnu.) Mit forår var præget af, at jeg gerne ville have nogle eksaminer i hus, inden jeg skulle indlede en karriere som mor - specielt på mit sidefag matematik! Det lykkedes, men specielt eksamensmåneden juni var en rigtig hård tid for mig.

Juli måned blev fuldstændigt slugt op af det store bryllup! Først med alle forberedelserne, der tog dejligt lang tid. Dernæst med selve bryllupsdagen, som for altid vil være en uforglemmelig dag for os! Vi mener (i al beskedenhed) selv, at vi bevarede overblikket og havde styr på arrangementet. I hvert fald fik vi lige nøjagtigt den dag ud af det, som vi havde håbet på - og det ikke mindst med families og venners hjælp på den ene og anden måde. Bruden med barnet holdt til ikke mindst sin egen store tilfredshed ud til den lyse morgen, så vi var trætte, glade og meget lykkelige, da vi kørte fra forsamlingshuset tidligt søndag. Vi er meget stolte over at have et sådant netværk at trække på i en sådan situation. Det betyder også meget for os, at rammerne var, som de var. Vi føler os meget privilegerede og forkælede over, at det var muligt at invitere over 100 mennesker til fest i haven i Bukkerup, og at Helle og Torsten ville lægge hus og have til overnatning af gæster. Vi var ikke færre end 43 overnattende og endnu flere til morgenkaffe i løbet af formiddagen om søndagen...

Hvedebrødsdagene gik med at tage til 2 bryllupper... Min fætter Christian blev gift med Dorte ugen efter os, og Rasmus' fætter Kasper med Tine ugen efter igen. 3 sommerbryllupper i træk var festligt - og varmt! - og vi promenerede til alle tre fester i brudetøjet, hvilket var meget praktisk, da min mave trods alt var noget større end under normale omstændigheder...

September måned gik med at forberede forældreskabet... Barnevognen blev bestilt o.s.v., og vi fik talt en masse ting igennem, som vi ikke havde taget os tid til i løbet af foråret. Den 24. september kom så verdens for os 8. vidunder ud for nattens lys efter en for os alle meget udramatisk og oplevelsesrig fødsel. Valdemar blev født i vand og var fra starten stor, dejlig og Enemærke. Familien Enemærkes mandlige gener er således i Valdemar kommet kraftigt til udtryk...

Midt i oktober flyttede hele den lille familie. Det var i skolernes efterårsferie, så vi blev endnu engang forkælet af vores lærerforældre, som pænt stillede op på bestilt klokkeslet... Desuden var der en del gode stærke venner, som smøgede ærmerne op for den gode sag. Vi er faldet rigtigt godt til herude i Skæring i mellemtingen mellem by og land, og Rasmus har på sin til lejligheden nye cykel hver dag kørt 12 km til universitetet og tilbage igen. Arbejdet med specialet skrider langsomt, men sikkert fremad. I øjeblikket er laboratorierne under ombygning, så Rasmus skal i hele januar sidde herhjemme og skrive. Det bliver smadderhyggeligt for os alle tre... Forhåbentligt resulterer alle resultaterne og intentionerne i en kandidatfest i løbet af foråret - efter Rasmus' eget gæt omkring hans fødselsdag...

Rasmus bruger også meget tid og energi på rugby. Klubbens importfirma af rugbyudstyr bestyres af Rasmus, og han sender stribevis af faxer og bestillinger til England. Mange gange har han ringet hjem fra universitetet for at høre, om posten har afleveret en pakke. Stor er derfor spændingen, når leverancen skal pakkes ud og undersøges. På banen går det godt og derudad! Rasmus er i klubben af sine medspillere blevet kåret til Årets Spiller - ikke mindst fordi han ifølge træneren går til den på banen "med hjertet på det rette sted".

Valdemar og jeg nyder de gode gåture i naturen og hinanden, og den lille arving bliver større og større for hver dag. Han vokser alt for hurtigt ud af sit pæne tøj, men det er dejligt at se, hvor fint han trives og pludrer. På sin 10 ugers

fødselsdag d. 3. december sagde den unge herre således sit første ord: "RØV"... Jeg var alene hjemme med ham, så Rasmus mener, at det betyder "MOR"(?!). Ellers er det lyden "GUUH", der er det helt store hit for tiden, og livet er i det hele taget en lang glad fest for Valdemar. Han er nem, nem og nem og sover og leger livet i gang. Måtte det fortsætte for ham igennem hele livet!

Jeg trives både med at være mor og med at være Rikke. Det er lykkedes for mig at fortsætte med at synge en del. Tre tirsdage om måneden synger jeg til plejehjemsgudstjenester, og hver torsdag øver jeg med Jysk Akademisk Ungdomskor. Valdemar er med i liften og har taget al virakken fantastisk. Der er masser af hjælpsomme oppassere til os begge, så det har været helt perfekt. Vi håber, at det fortsætter, men ellers finder vi sikkert en fornuftig ordning på det også.

Mine studier står lidt stille for tiden... Jeg spiller noget klaver ind imellem, og jeg har to skriftlige musikhistorie-opgaver, der venter på at skrive sig selv... Til februar melder mit søde studentliv sig på banen igen. Hvis alt går op i en højere enhed skal jeg have 12 skematimer i forårssemesteret, men nu får vi se, hvad der rent praktisk kan lade sig gøre. Pasningsgaranti var ikke et stort emne i den kommunale valgkamp...

Julen bliver lang for os tre i år. Vi har pyntet vores første juletræ fra Kragelund, og Valdemar synes, at de røde glaskugler er særdeles spændende. Vi tager til Bukkerup d. 19. december og bliver der weekenden over, hvor vi bl.a. skal holde julefrokost for de fra gymnasieklikken, som er hjemme. Julefrokostens tema er bestemt af Laura; dikke-dikke og "grøh-rø" med Valdemar og hans nye kammelegerat "Magnus", som Lone og Christian langt om længe fik i hænderne d. 2. december. Den 22. tager vi så til Nørresundby, hvor vi skal fejre jul med min familie. 2. juledag bliver en stor dag for Valdemar, for da skal han døbes i Nørresundby Kirke, hvor jeg også selv er døbt 2. juledag 1971. Mine forældre har generøst tilbudt at lægge lokaler til dåbsmiddagen. Vi har kun inviteret Valdemars nærmeste familie, men bliver alligevel 23 til bords plus kammelegeraten Magnus og kusine Louise udover Valdemar selv.

Nytårsaften bliver en fortsættelse af vores tradition med Christian og Lone. I år specielt festlig for os alle, da Valdemar og Magnus skal deltage for første gang. Lone og jeg satser på at gemme os bag hver vores ammepeude, når vi forholdsvis ædru skal lægge ører og nerver til Christians og Rasmus' sædvanlige sing-along fortolkning af Simon and Garfunkels endnu udødelige "Bridge over Troubled Water" LP... Når vi så vågner 1. januar, er vi fulde af spænding og forhåbninger til, hvad 1998 vil bringe os af dejlige oplevelser sammen.

Dette var ordene - glædelig jul til jer alle og et godt 1998!

Kærlig hilsen

Enemærkerne

